

KAPITOLA 2

Frankie zavřel oči a prošel zdí jako první. Když je otevřel, farma byla pryč. Stál na konci nějaké prašné ulice, lemované chatrnými dřevěnými budovami. Jedna z nich měla nad dveřmi namalovaný poutač „Obchod se smíšeným zbožím“. Další vypadala jako hospoda s dřevěnou

verandou a s létacími dveřmi. Ve většině oken byly dřevěné okenice. Za ulicí se rozprostíraly nekonečné písčité pláně poseté kaktusy a v dáli se v mihotavém vedru zvedaly hory. Odtud se také vinulo cosi, co vypadalo jako jednokolejka. Kouzelný míč ležel vedle žlabu s vodou, stojícího u kovárny.

Frankie nasál nosem vzduch – byl podivně nasládlý, jako karamel.

„Kde to jsme?“ zeptal se Charlie. Na sobě měl místo školní uniformy vybledlé džíny a košili, kolem krku měl šátek a na hlavě klobouk se širokým okrajem.

„Kde to jsme?“ zeptala se Louisa a tahala za lem nabíraných červených šatů. „Tahle móda se mi vůbec nelíbí!“

Frankie sklonil hlavu a podíval se na sebe, v čem byl oblečen on. Uviděl boty s ostruhami, kalhoty s koženými třásněmi a hnědou košili s vyšitým logem FFC.

Jsme tu určitě proto, abychom odehráli zápas!

Max běhal kolem dokola a očichával zem. „To mi připadá jako Divoký západ!“ zaštěkal.

„Jak to víš?“ zeptal se Frankie.

Psík zavrtěl ocasem. „Víš, jak tvůj táta v neděli odpoledne usíná na pohovce se zapnutou televizí?“

„Ano,“ odpověděl Frankie.

„No, tak přitom sleduji westerny,“ odpověděl Max. „Miluji Johna Wayna. A navíc máš na hlavě kovbojský klobouk. To je přece jasné, vážně.“

Frankie si sáhl na hlavu a opravdu tam nahmátl klobouk. „No jasně.“

„Pojďme se tu porozhlédnout,“ řekla Louisa. Kráčeli pomalu středem ulice. Kolem dokola se rozhostilo zlověstné ticho. Každou chvíli zvedaly poryvy větru do vzduchu mračna písku.

„Kde jsou všichni?“ zeptal se Charlie a zakrýval si oči před sálajícím sluncem. „Zdá se, že je to tady úplně opuštěné.“

Frankie měl pocit, že uviděl v okně siluetu nějakého obličeje, ta ale rychle zmizela.

„Skrývají se,“ řekl. *Zajímalo by mě proč.*

Ale ne všichni se skrývali uvnitř. Na konci ulice byla velká bílá budova. Nad dvojítymi dveřmi stál na vrcholku žebříku nějaký muž s hadrem v ruce. Čistil velké hodiny, které ukazovaly jedenáct.

Jak tak k němu přicházeli, Frankie si všiml přímo nad dveřmi vývěsky,

na které stálo „Expres přijíždí dnes ve dvanáct hodin!“.

„Zdravím vás!“ řekl Frankie.

Muž se otočil, až se pod ním žebřík zakymácel. Frankie se rozběhl a podržel jej, aby nespádl. Muž měl na sobě černý oděv s tenkou černou vázankou. Na krku mu visela píšťalka. Přes své huňaté bílé vousy se jim zdál jeho obličej povědomý.

„Vy jste rozhodčí!“ řekl Frankie.

Muž vytáhl z horní kapsy brýle a nasadil si je. Na Frankieho a jeho přátele zamžoural.

„Nevím, o čem mluvíte,“ řekl. „Zde ve Sladkoměstě jsem přednostou stanice.“

„Ve Sladkoměště?“ podivil se Charlie. „To by se mi docela líbilo!“

„My jsme Frankieho fotbalový klub,“ představila se Louisa.

Přednosta stanice slezl z žebříku a ukázal na hodiny. „Pak jste tu příliš brzy,“ poznamenal.

„Brzy na co?“ zaštěkal Max.

Přednosta vůbec nevypadal překvapeně, že k němu promluvil nějaký pes. Pomalu vešel do stanice, a když se vrátil, svíral v ruce noviny. Jakmile je otevřel, Frankie si mohl přečíst, co bylo na přední straně:

Kovbojové
vs
Frankieho fotbalový klub
Konečné zúčtování
Sladkoměsto
V pravé poledne!

„V pravé poledne!“ zvolal Charlie.
„Skvělé!“

„To pro vás znamená ve dvanáct,“
řekl Max.

Charlie se zakabonil. „To vím, ty
chlupatá hlavo.“

Louisa šťouchla do Frankieho.
„Tým kovbojů. To mi nezní zrovna
hezky,“ řekla.

„Nikomu to nezní hezky,“ řekl přednosta. „Je to ten nejničemnější gang banditů na této straně hor. V Bonbónovém městě ukradli ze skladu veškerou čokoládu a děti pak neviděly nic sladkého po celé léto.“

„To je strašné!“ řekl Charlie.

„A v Želéhorách,“ pokračoval přednosta, „vyhodili do vzduchu cukrové doly! Lidé, co tam žijí, museli dělat dorty se solí místo cukru!“

„Jejda!“ pronesla Louisa.

Tak proto se všichni schovávají,
pomyslel si Frankie.

„Nemá smysl tady postávat,“ řekl přednosta. „Proč nejdete

a neodpočinete si v hospodě?“

a kývl hlavou směrem přes ulici.

„Bohužel žádné mléčné koktejly. Tex se o to postaral. Mají jen vodu.“

„Odpočinek, to zní docela dobře,“ řekl Charlie a ovíval si obličej kloboukem. „Je tu docela teplo!“

„Chtělo by to sklenici vody,“ poznamenal Frankie, „ale pak se budeme muset ještě rozehrát.“

Frankie vedl svůj tým přes ulici a kopal před sebou balón. Kovbojové budou silným soupeřem, bez pochyby. Budeme si muset zkusit ještě nějaké ty přihrávky. A pak střelbu. Po zádech mu stékaly

krůpěje potu. Ale neměli bychom se unavit.

Max běžel napřed. „Nechte mě jít jako prvního,“ žadonil. „Ve filmech bývají tyto hospody poněkud drsné, špinavé a zaneřáděné. Nemají tam rádi cizince, takže nejdříve musíte mluvit tou jejich hatmatilkou, abyste mezi ně zapadli.“

Proběhl pod létacími dveřmi a Frankie jej následoval. Nad jejich hlavami se rozezněl zvonek.

„Ahojte, hoši,“ pozdravil Max.
„Jdeme jen tak kolem... oh.“

Frankie se zasmál. Hospoda vůbec nevypadala tak, jak si představoval. Nebyly tam žádné stoly, žádní pijani

a žádný bar. Vlastně to ani žádná hospoda nebyla.

„Úžasné!“ zvolal Charlie. „Obchod s cukrovinkami!“

Hned mu ale spadla brada a Frankie pochopil proč. I když v regálech na zdi byly stovky nádob, téměř všechny byly prázdné.